

DE NEDERIGEN DOOR GOD VERTROOST

Doch God, Die de nederigen vertroost, heeft ons getroost door de komst van Titus.

Preek uit 2 Korinthe 7: 6

Door

Mr. SCHORTER

Uitgave Overjarig Koren
November 1935

Fa. Romijn & van der Hoff
Gorinchem

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2009

De nederigen door God vertroost.

Doch God, Die de nederigen vertroost, heeft ons getroost door de komst van Titus.
2 Korinthe 7: 6.

Het blijkt uit het voorgaande vers van ons teksthooftstuk, dat de Apostel in vele en grote moeilijkheden ingewikkeld was geweest. "Want ook", zegt hij "als wij in Macedonië gekomen zijn, zo heeft ons vleeself geen rust gehad, maar wij waren in alles verdrukt; van buiten was strijd, van binnen vrees". Waaruit wij zien, dat de Apostel Paulus soms aan moeilijkheden, droefheden, verwarringen en vrezen onderworpen was. Hoewel ik veronderstel, dat er nooit iemand geweest is die zó'n groot geloof of onuitsprekelijke blijdschap had dan hij, was dit hem evenwel niet altijd bij, althans, hij had daarvan niet altijd het genot. En daarom, wat hebben dan des Heeren lieve kinderen heden ten dage te verwachten? En bijzonder diegenen, welke slechts weinig kennis aan de Heere Jezus Christus hebben en maar een klein geloof in Hem bezitten? Inderdaad, de grote Meester heeft gezegd: "*In de wereld zult gij verdrukking hebben*". Verdrukking moet en zal er wezen. En hoewel in ieder dierbaar kind van God een ernstige begeerte naar een gedurige vertroosting is en ook, om de rechte vertroosting deelachtig te worden, is het evenwel Gods handelwijs niet, om die begeerte aanstonds te vervullen. Dat doet Hij op Zijn eigen bekwame tijd, welke ik geloof te zijn dán, wanneer Hij ze bij Zichzelf thuis zal halen. Dan zal hun wens en begeerte volkomen vervuld worden. En zij zullen geen droefheid noch jammer meer hebben in eeuwigheid, omdat de zonde verbannen zal wezen.

Maar hoewel des Heeren lievelingen nu ter neergeslagen en nederig zijn, zal de Heere hen evenwel vertroosten. Zij zijn niet vernederd om altijd zo te blijven. O, nee! Er is "een tijd om te wenen en een tijd om te lachen." Er is voor hen een tijd om nauw en opgesloten te zijn en een tijd om uitgebreid te wezen. De tijd van opsluiting en binding kunnen zij niet ontgaan; maar ook, de tijd van loslating en uitbreiding kan niemand hen afnemen noch hen daarin hinderlijk zijn. Gods eeuwige raad en voornemen zal bestaan. Alles wat Hij bepaalde, stelde Hij vast met wijsheid en genade, en het is onmogelijk dat Hij, Die oneindig volmaakt is, veranderen zou datgene, hetwelk volmaaktheid ontwierp en vast besloot.

"*Doch*" — zo begint onze tekst. Daar zijn zoveel *dochs*, *nochtans'* en *niettemin's* in Gods Woord. En dit is er één van. "Doch wij waren in alles verdrukt" - van voren en van achteren, ter rechter- en ter linkerzijde, van boven en beneden, van alle zijden; want "in alles" geeft dit alles te verstaan.

"Doch" - niets is er dat tegen Gods kracht bestand is; het buigt alles op Zijn wil en wenk – "doch God, Die de nederigen vertroost, heeft ons getroost door de komst van Titus". Mij dunkt, dat Paulus en die met hem waren, reeds te voren om vertroosting gebeden hadden, maar die kwam niet, totdat Titus kwam en het nieuws bracht, welke tijding God liefde te zegenen. En indien het bericht eerder had gekomen, al was het even zo goed geweest en God was niet met dat nieuws gekomen, óf indien God niet gekomen was met Paulus' zoon in het geloof, toen hij de goede tijding bracht ... het zou hun gans geen troost aangebracht hebben. Nee, nee! Het was *het komen van God* met de komst van Titus. Gó'd was het, Die des Apostels hart verblijdde met het bericht, dat Titus hem bracht.

En wat bericht bracht hij dan wel? Hij bracht een verhaal van de voortzetting van des Heeren werk onder de Korintiërs. De Apostel was zeer angstvallig over hen. Hij had

zeer veel met hen te doen. Daarom zond hij Titus, om te weten hoe zij het hadden en hoe het hen ging.

En Titus bracht goed bericht aangaande de Korintiërs, Paulus' geliefde kinderen in het Evangelie, terug. Hij verhaalde de Apostel, "hun verlangen, hun kernen, hun ijver voor hem."

"Wel!" zegt gij, "wist Paulus dan niet, dat God alle dingen werkt naar de raad Zijns willens, en dat al des Heeren werken voor altijd zullen bestaan? Waarom behoefde hij dan bedroefd over hen te zijn?"

Het was vanwege de vereniging, die er bestond tussen de apostel en hen, en dat bond zijn hart zo aan hen, dat hij opgetogen was over hun welvaren, en boven alles verlangende was, dat zij mochten vaststaan. Het schijnt mij toe, dat er sommigen zijn, die van de prediking des Woords een zeer lichte zaak maken, en indien zij hun leerrede goed vloeiend en naar genoegen hebben uitgesproken, dan laten zij zich verder daar weinig aan gelegen liggen. Maar hij, die "arbeidt in het Woord en in de leer", die het zware gewicht van eeuwige zielen op zijn hart draagt, en die van de Almachtige Zijn vruchtbaar makend en zegen over Zijn Woord biddende begeert, is angstvallig om te weten de toestand en staat van het volk, en welke vorderingen zij maken. Hij kan zich niet troosten met onnut te arbeiden en zijn kracht tevergeefs besteed te hebben. De toejuicing van stervelingen baat hem niet; het is vrucht, waarnaar zijn ziel verlangt. En indien hij ziet, dat er nederigheid, ootmoed, Goddelijke droefheid, wezenlijke toegenegenheid tot Gods Waarheid en tot Gods wegen is, en liefde tot en onder elkander, en indien de vreze Gods onder hen bloeit, dan is hij tot opspringens toe verblijd. Gelijk de Apostel ergens betuigt: "Nu leven wij, indien gij vast staat in den Heere".

Daar zijn voornamelijk drie zaken, waarbij ik uw aandacht wens te bepalen. Nog weinige ogenblikken voordat ik mijn kamer verliet, was ik nog verstoken van enig gedeelte der waarheid, gelijk een pas geboren kind. Ik kon, als het ware nergens inkomen; doch ik ging ten laatste tot de Heere en zei: "Och Heere, believe het U, mij iets te geven, indien het Uw wil is." En ik gevoelde zulk een gerustheid in mijn gemoed, dat ik, naar mij dunkt, wel zonder een tekst te hebben zou opgetreden zijn, indien Hij mij er geen gegeven had. Maar deze woorden kwamen in mijn gemoed, en daarmee ben ik tot u gekomen. Verwacht dus geen uitgezochte, geleerde rede. Echter hoop en wens ik in den Heere, dat het geen nutteloze redevoering moge zijn.

1. Laat ons vooreerst, de leer in onze tekst vervat, overwegen: "God vertroost de nederigen." Het is Zijn werk.
2. Dat wij daarna onderzoeken wie het zijn, die Hij vertroost: het zijn "*de nederigen*".
3. En eindelijk (indien Hij mij bekwame) de weg in welke, of de dingen waardoor het God behaagt, *de nederigen te vertroosten*.

1. De leer van onze tekst is: ***God vertroost de nederigen, "Doch God, Die de nederigen vertroost"***.

Niemand is er, die Gods kinderen vertroosten kan, dan God Zelf. En Hij heeft beloofd, dat te zullen doen. "Ik zal hen troosten", zegt Hij. En wederom: "Ik ben het, Die u vertroost".

- God de Vader vertroost hen. Immers noemt Hem de Apostel in het begin van deze brief: "de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, de Vader der barmhartigheden, en de God aller vertroosting; Die ons vertroost in al onze

verdrinking". En wat verder zegt hij, wanneer zij verdrukt werden en uitnemend zeer bezwaard waren boven hun macht, alzo, dat zij zeer in twijfel waren ook van het leven, dat zulks daartoe strekte, opdat "zij niet op zichzelf vertrouwen zouden, maar op God Die de doden verwekt".

- Zo vertroost hen ook God de Zoon. Heeft Hij niet verklaard: "Ik zal u geen wezen laten; (Engelse vertaling: "Ik zal u niet troosteloos laten"). Ik kome weder tot u".
- En dit is ook het werk van God de Heilige Geest. "Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid; namelijk de Geest der waarheid". Geloofd zij dan de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, de Drie-enige God, die zondaren troost; Die Zijn volk en kinderen niet troosteloos laat.

Niemand dan God kan het volmaakt doen. Titus, gelijk alle andere middelen, zijn uit-en van zichzelf leeg; en niemand kan zijn broeder wezenlijke goede vertroosting geven, tenzij God hem ten dien einde gebruikt. Voorzeker, de beste leerredenen in de verklaring Zijner waarheid, de dierbaarste waarheden, die ooit werden of zullen worden uitgegeven, zullen een arme, ter neder geslagene, belaste ziel in het midden van haar ellende laten, tenzij het Gode behaagt dezelve tot dit einde toe te eigenen. Daarom heb ik geheel te wanhopen aan mezelf van een vertrooster voor sommigen van u te zijn, tenzij het de Heere behage, om naar Zijn barmhartigheid, mij arme worm te gebruiken, opdat Zijn genade mocht vergroot en uitgebreid worden. En bedenk: God zal Zijn eer aan geen anderen geven. Hij eist alleen alle heerlijkheid voor Zichzelf en Hij zal Zijn dienstknechten dit ten volle doen beseffen. Daarom legt Hij hun voeten in de stok, laat hen opgesloten zijn in duisternis, ontnemt hen telkens al het eigene uit hun handen, opdat zij op een onzichtbare arm zouden steunen, en op de wondervolle genade des Heeren zouden vertrouwen. Gelijk de Apostel zegt: "Wij hebben dezen schat in aarden vaten." Dat zijn vaten, die schielijk verbroken worden, doorlopende zijn, die uit zichzelf de Geest niet kunnen behouden, noch Zijn zegeningen. "Opdat de uitnemendheid der kracht zij Godes, en niet uit ons". Het is dus Gods werk.

Maar zal wellicht iemand zeggen: "Vertroost de duivel ook somtijds niet?" Ik geloof dat hij een armzalige vertrooster is voor Gods lieve kinderen! Hij moge zichzelf troosten, hij moge huichelaars en geveinsden troosten; maar hij is als trooster van Gods volk zeer te vrezen en verschrikkelijk. Waarom? Wel, omdat de goede Geest Gods hem altijd ontdekt; want de duivel "is een leugenaar van de beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven." Terwijl de Heilige Geest Gods in ieder kind van God is, en niet toelaat dat de vader der leugenen hen bedriege, hen opbouwde in een leugen en getroost doet zijn in datgene, hetwelk geen waarheid is. Zijn naam zij in eeuwigheid daarvoor geprezen. Nee, zegt de Heere Jezus Christus, "Hij zal u in alle waarheid leiden". Als een mens in wezenlijke benauwdheid en droefheid is, moet hij zijn werkelijke hulp uit God hebben, door de Geest van God Zelf; of anders kan hij niet getroost leven.

2. Zien wij nu in de tweede plaats, wie het zijn, die door God vertroost word en. Onze tekst zegt: "Die de nederigen vertroost".

Hierdoor hebben wij niet te verstaan sommigen der onwedergeborenen, die vernederd zijn; want daar zijn honderden terneergeslagen, die God nimmer vertroosten zal. U weet, dat Hij de goddelozen nimmer vertroost. Ik hen er zeker van, dat Hij nooit Judas vertroostte. Er zijn menigvuldige huichelaars die aan hun geveinsdheid ontdekt zijn, hoewel God hen niet vertroost. Nee, nee!

Maar wie zijn het dan? Wel, het zijn Zijn eigen kinderen.

Maar zijn die dan vernederd? O ja, mijn vrienden, dat zijn ze. Maar, geloofd zij God! het is, opdat zij verhoogd zouden worden.

Maar wanneer worden zij dan nederig in die weg, waarin God hen wil verhogen?

“Het is, wanneer Hij hen wederbaart; wanneer God de Heilige Geest hen een nieuw hart geeft; wanneer God Zijn Geest in hen geeft; wanneer God hen van zonde overtuigt; wanneer God de Heere hun verborgen zonden in het licht van Zijn aangezicht stelt; wanneer God hun hart begint te onderzoeken door Zijn Waarheid, en hen geeft te zien en te gevoelen, dat geheel onrein hun hart en leven is en dat God, Die oneindig in heiligheid is, hen rechtvaardig in de hel kon verdoemen. Dun beginnen zij nederig, terneergeworpen te worden, als God hen wil verhogen. Een mens kan nederig zijn door de vernedering die hij ondergaan heeft in het verliezen van geld, van zijn handel of beroep, van vrienden en vele dergelijke dingen, zonder nederig te zijn, vanwege de vernedering die gewrocht werd hij het gezicht van zijn zonden, door het gevoel van zijn ongerechtigheden, door de gewaarwording van Gods heiligheid, en door het beseffen in zijn hart van het vonnis dat tegen hem is. Maar als een mens daarover nederig is geworden, is hij op de zekere weg, om door God te worden vertroost.

De Heere stelde nooit Zijn licht en leven in des menschen ziel, of Hij overtuigde hem eerst van zijn zonden. En wanneer hij van zijn zonden overtuigd wordt, is hij in zijn ziel nederig geworden en vernederd. Vernederd door schuld en door vrees, vernederd en nederig in het verborgen en in het openbaar. Ja, overal waar hij gaat, is zijn arme ziel nederig en verootmoedigd binnen in hem. Altijd, vrienden, en niemand kan het geloven. Dezen inderdaad, gevoelen het gewicht van Gods drukkende hand op zich, meer dan anderen, die soms veel meer met slaafse vrees worden gepijnigd. Maar ieder die God verhoogt, is vernederd en nederig geworden door een gevoel en besef van zijn zonden.

Dit is Gods begin. Maar de arme ziel, die vernederd is geworden onder een besef van zonde, van de grimmigheid Gods, van de vrees van de eeuwige dood, denkt niet in zijn hart, dat God dit alles tot Zijn zaligheid gedijen doet. Verre vandaar. Ik dacht werkelijk, dat de eeuwige rampzaligheid mijn deel zou worden. Ik zag nergens een weg van ontkoming. Ik kon het maar niet geloven, hoe een rechtvaardig God zulk een rampzalig ellendeling, gelijk mij, ooit genade zou kunnen bewijzen. Nee, dat kon ik niet zien. En toch waagde ik het - hoewel ik niet kon zien, hoe God mij genade zou kunnen bewijzen omdat ik een zondaar, en Hij een rechtvaardig God was - evenwel waagde ik het Hem om genade te vragen. En misschien was de tollenaar (Lukas 18) in dezelfde toestand, waarin ik toen was. Nochtans riep ik, gelijk hij weleer, tot God, uit de diepte van mijn ziel: *“O God, wees mij zondaar genadig!”*

En ik zeg u, mijn vrienden, indien uw goddeloos hart en uw goddeloos leven, uw goddeloze woorden en uw goddeloze handelingen, uw openbare en verborgene verfoeilijke zonden voor God, u als een zware last op de consciëntie gebracht zijn en u boven alles bevreesd bent van in de zonden te zullen verharden en eeuwig te moeten omkomen, doch roepende om genade, om van de toekomstige toorn en de last der zonden verlost te worden, ... God zal u gewis opheffen en verlossen. Hij zal u gewis vertroosten. Dit is Gods werk. Hij “ vertroost de nederigen.” Ik ben er in mijn ziel zo stellig van overtuigd, als ik hier sta, dat wanneer de zonde u ten last geworden is en u begeerte hebt naar Gods heil ... God zal u gewis daarmee vertroosten.

“Maar”, zegt u, “welk bewijs hebt u hiervoor?”

O, lieve ziel! Het Woord van God is daar vol van. Herinner u, wat Hij in Jesaja 55 zegt: “De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de Heere, zo zal Hij Zich zijner ontfermen; en tot onzen God, want Hij

vergeeft menigvuldiglijk". Welk een dierbare uitspraak! En wederom, zegt de Heere Jezus Christus: "dat in Zijn Naam gepredikt zou worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken". En de Apostel zegt: "Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Dezen u vergeving der zonden verkondigd wordt."

"Ja maar", zegt een ander, "het is niet voor zulk een zondaar als ik ben; noch voor zulke zonden als de mijne zijn".

Ik zeg u, mijn vrienden, dat ik voor mijn ziel een middel tot vertroosting vond in die ene uitdrukking van het heerlijk Evangelie van de zalige God, wat in voorgaande tijd met kracht aan mijn ziel toegepast en bevestigd is geworden: "God, Die de goddelozen rechtvaardigt". Wel, bent u dan nog erger dan "goddeloos"? Ik ben er zeker van, dat u niet erger zijn kunt. De Heere "rechtvaardigt de goddelozen", die in Jezus geloven.

"Maar", zegt een ander, „ik geloof niet in Jezus; ik kan niet in Jezus geloven. Wel verheft zich mijn goddeloos hart soms in ontzaggelijke vijandschap en opstand tegen Jezus, zodat ik in mijn hart gevoel, dat het rechtvaardig zou zijn indien ik vanwege de opwellingen der vijandschap in mijn ziel, ter hel gedoemd werd. En soms rijst de vraag bij mij op of er wel zulk een is, of niet. Nee, ik heb gans geen geloof; ik kan niet geloven!"

Antwoord. Het zij zo, maar de Heere geeft het geloof. Wat zei Jezus tot de mens, die de verdorde hand had? Hij zei: "Strek uw hand uit." "En hij strekte ze uit". Op Gods bevel geschiedde dat alles. U ziet, dit past de belaste zondaar; dat is, die belast is onder zijn zonden. O, hoe heeft de Heere dit gezegende woord mij zoet en liefelijk gemaakt: "Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u nu rust geven."

Maar wederom: ik ben belast met de vreselijke verzoeken van de Boze.

Nu, weet het, dat indien God ooit iets aan uw onsterfelijke ziel deed, de duivel een gezworen vijand van u is. Hij kan u niet beminnen; en hij zal doen, wat in zijn macht is, om u te benauwen. Evenals toen die man zijn zoon tot Jezus bracht, de duivel hem hij het naderen van Jezus neerstortte en scheurde, zo handelt ook de duivel met de mensen, die geestelijkerwijs tot Jezus komen. Hij slaat hen neer door zijn leugens en wanneer hun ongelovige harten zijn leugens ontvangen, geloven zij in hun zielen, dat hun vernieling nabij is. Ach, hoe kan dan des mensen hart schudden; zelfs om God te vloeken en de dag van zijn geboorte te verwensen! Ja, alles wat van God is te vervloeken! Zodat hij zichzelf duizend maal gevoeld als een.

O, mijn medezondaren, dit is zeer benauwend. En wanneer een mens daar gebracht wordt, dat hij zijn hand op de mond moet leggen, om de vloeken die daar binnen zich opkomen in te houden; wanneer hij behoefte heeft aan heiligmaking en zaliging van de zonde en bevindt, dat hij door zoveel duivelen van binnen bezeten is ... wel, dan zeg ik u, hij is ter hel toe neergezonken in zijn ziel; en meent dat veeleer de satan, dan hij de Hemel zou kunnen ingaan. Inderdaad, denkt hij, zó verlegen is hij inwendig. Hij is nóch tot leven, nóch tot sterven bekwaam; hij is een geheel ellendig, goddeloos schepsel.

Ja, daar zal hier een ander zijn, die benauwd is, omdat hij bevreesd is, dat hij nooit in zich een wettisch werk gevoelde. Hij is nooit in zulke bekommernissen en ellenden geweest, als hij van anderen hoort vertellen. De duivel heeft hem nooit verzocht als dezen en genen, en daarom is hij terneergeslagen. Hij is bevreesd, dat er niets recht hij hem is en dat alles wat hij gehandeld, getast en gevoeld heeft, enkel bedrog was. "Och! dat ik nog maar enigszins gevoel had", zegt hij, "maar mijn hart is zo hard als staal; het is zo koud en ongevoelig. Ik vrees, of ik de rechte weg wel ooit ben ingeslagen; ik vrees, dat ik een huichelaar ben. Ik hoor de prediker een bijzondere

reeks van bevindingen, die een kind van God heeft door te gaan, voorstellen, maar ach, welk een ellende! Ik kan ze bij mij niet waar maken; het staat met mij gewis verkeerd; ik vrees, dat de hel mijn deel zal wezen". En zo schijnt de arme ziel opgesloten te zijn.

Maar nu, mijn lieve vrienden, dat alles is niet noodzakelijk als een losprijs. God laat soms een mens slechts een dag in de benauwdheid; ja sommigen nog korter in zijn ellende staan, voor hij verlossing zendt. Herinner u slechts een Zachéus; welk een korte benauwdheid ondervond hij! Hij klom op een boom om Jezus te zien. Wie Hij was. En Jezus voorbij komende, en hem ziende in de boom, sprak hem aan en zei "Zacheüs, haast u, en kom af, want Ik moet heden in uw huis blijven. En hij haastte zich en kwam af, en ontving Hem met blijdschap." En nog diezelfde dag zei Jezus tot hem: "Heden is dezen huize zaligheid geschied." Gij ziet, dat er geen lange tijd van droefheid was; immers, wij lezen er niet van. Laat ons daarom niet wijs zijn boven hetgeen geschreven is. Geloof mij, mijn lieve vrienden, onze God is een vrijmachtig Heere. Zullen zij vertroost worden, dan moet er een besef van de noodzakelijkheid en de behoefte daaraan in het hart zijn; maar de tijdruimte kan daarom wel kort wezen, Onze God is de Alwijze. Hij kan in een korte tijd des zondaars ziel ledigen, maar ook gebruikt Hij daartoe wel een langere tijd. Hij mag doen, al wat Hem behaagt. Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt, en het staat er. Denkt slechts hoe Hij de lichamen van Zijn heiligen eens veranderen zal. "in een punt des tijds, in een ogenblik;" en zo kan Hij ook nu werken naar Zijn welbehagen. U weet, dat de Apostel Paulus, die overvloediger arbeidde dan alle andere Apostelen, zeer grote benauwdheid uitstond. Maar het duurde slechts drie dagen, toen Ananias kwam, om hem naar het bevel des Heeren te verlossen. Zijn benauwdheid was zeer groot, want hij was blind, en at noch dronk niet; maar toch was zij van geen lange duur. Daartoe was ook geen noodzakelijkheid. En de drieduizend, hoe kort duurde hun ellende en verlegenheid! Zo ook de stokbewaarder te Filippi; alles geschiedde in één nacht. Hij voelde zich op de rand van de eeuwige afgrond, gevoelde zijn behoefte aan genade en barmhartigheid; en nog diezelfde nacht brak God zijn kluisters en stelde zijn ziel in de ruimte. Ja, en ook "al zijn huis", en misschien ook die in de gevangenis waren; althans, de gevangenen hoorden hen bidden en zingen, en ook werden hun banden los. Hoe het zij, God verlost beide de stokbewaarder en zijn gehele huis in één nacht. Hij gaf hen hun ellende te zien en stelde hen in vrijheid en in de ruimte. U ziet dus, dat wij geen bepaling hebben te maken; want God werkt alles naar de raad Zijns willens. De duivel evenwel neemt er oorzaak uit, om u neer te slaan, omdat u zolang niet in die put gedoken bent geweest dan anderen; dewijl u zulke en dergelijke dingen niet hebt ondervonden. En veeltijds wordt ook door mensen een standaard opgericht, met de woorden: wie aan deze niet toekomt, heeft geen erfenis in het Koninkrijk der Hemelen. Nu, u gelooft het en wordt in verlegenheid gebracht. Wat is dit anders, dan een soort Christus van onszelf te maken, en te zeggen, dat wij buiten die niet kunnen zalig worden? Mijn geliefden, God heeft geen van deze dingen nodig. Hij maakt zalig door Zijn eigen Christus. Ik heb meer dan eens personen in deze staat ontmoet, die zeer neergeslagen waren, omdat zij niet in die bijzondere benauwdheden kwamen dan velen ondervonden. Maar dit is niet alles.

Er zijn sommigen uitermate vernederd en verootmoedigd, omdat zij al hun vreugde, al hun vrede, al hun troost, al hun kracht om op de Heere te steunen, al hun vermogen om enig gedeelte der waarheid te verstaan, hebben verloren; alles is als het ware opgesloten en heengegaan, en zij zijn daarom verootmoedigd en nederig geworden. En zó was het met mij. Gelijk nog, zo scheen het mij toen te zijn, dat ik

honderd malen lager in mijn gevoelens was, dan toen God Zijn licht nog niet over mij had doen schijnen.

Ja, mijn vrienden, voor zover God het licht Zijns aangezichts over u deed lichten, en u gemeenschap mocht oefenen met die lieve Vriend van zondaren, en openbaarde dat Hij u lief had en verlost, maar Hij daarna Zijn aangezicht over u verborg, wanneer er zich iets stelde tussen Hem en u, zodat u niet tot Hem kon naderen, niet meer op Hem konen steunen, Hem niet kon genieten, ... dan bevond u dat een zware last te zijn, die u neerdrukte. Bij uw in- en uitgang en overal waar u ging, voelde ge u ellendig, ja, vernederd in uw arme ziel. Waar is toch de troost wanneer Christus is weggegaan? Wij schijnen dan zonder vriend te wezen, en alle scheepsel is in treurgewaad; en al wat wij zien en gevoelen is geheel droefenis en zwaarmoedigheid. Althans, zo heb ik het ondervonden, en geloof, dat het velen zo met mij gegaan is en nog gaat; gelijk ook de Psalmist zegt: "Toen Gij Uw aangezicht verbergt, werd ik verschrikt". En dan staan alle bekommernissen voor de deur. En het gebeurt niet zelden, dat, wanneer de Heere Zijn aangezicht van de ziel verbergt, Hij Zijn handen in de voorzienigheid gesloten houdt, of velerlei verdrukkingen zendt. Job klaagt zo jammerlijk over de verberging van des Heeren aangezicht, meer dan hij over andere dingen kermt. "Och, of ik ware, gelijk in de vorige maanden", zo luidt zijn jammerklacht. "Gelijk in de dagen toen God mij bewaarde. Toen Hij Zijn lamp deed schijnen over mijn hoofd en ik bij Zijn licht de duisternis doorwandelde. Zie, ga ik voorwaarts, zo is Hij er niet, of achterwaarts, zo verneem ik Hem niet. Als Hij ter linkerhand werkt, zo aanschouw ik Hem niet; bedekt Hij zich ter rechterhand, zo zie ik Hem niet. Och, of ik wist, dat ik Hem vinden zou! Ik zou tot Zijn stoel komen". Ach, Job zou zich over al het andere niet zo bekommerd hebben, als de Heere maar was ingekomen en zijn arme ziel verlicht had. Dit zou hem ondersteund en gelukkig gemaakt hebben. Ja, en dan behaagt het soms Zijn Vrijmacht, dat Hij onder de verberging van Zijn aangezicht, de fronselen van Zijn ongenoegen en de uitsluiting der gebeden voegt, zodat er geen gebed schijnt verhoord te worden. (Ach, is dit niet een al te goed gekende werkelijkheid? Hij kan niet roepen tot de Heere, en alle dingen zijn tegen hem. Ik zeg, soms behaagt het de Heere al ons verkeer en omgang weg te nemen, zodat de vrienden die ons zoeken te troosten, ons des te ellendiger en neergebogener maken, en ge veel liever hun kamer dan hun gezelschap zou bezitten. Zij, die tevoren zoete vertroosters waren, en waarmee u wederkerig aangenaam mee omging, stelt de Heere nu in het donkere. Gelijk Heman zegt: "Gij, hebt vriend en metgezel verre van mij gedaan; mijn bekenden zijn in duisternis". Ik herinner mij het gezegde van een oude schrijver, (en ik bevond het een goed woord, omdat het bemoedigend voor mij was), "wanneer God Zijn kind straffen wil, dan maakt Hij eerst een ruime baan, opdat Hij met een vrije en goede slag hem zou treffen". En ik meen, dat dit veeltijds de zaak is. Dan is er geen trooster, God onthoudt Zijn vertroosting; en anderen kunnen niet troosten, totdat Zijn tijd er is. De Vertrouster, die de ziel kan ondersteunen, staat als van verre. God zal het ook de mensen niet toelaten. En al proberen zij te troosten, hun stem is toch krachteloos. De wond is te diep, dan dat zij hun innerlijk ongemak zouden kunnen verlichten. Doch God kent de verbrokenen van hart en Hij weet, hoe ze te genezen. Het is "God, Die de nederigen vertroost".

"Maar", zegt wellicht iemand, "u hebt mijn ellende nog niet aangeroerd. Ik heb een bijzondere nood, zoals niemand anders heeft, zoals nooit gehoord werd. En dat drukt mij neer. Ik kan me onmogelijkheid indenken, dat iemand anders zó een zaak heeft als de mijne".

Antwoord. Welnu, dat is ook mijn toestand. Soms meen ik in zó'n bijzondere toestand

te zijn, dat niemand van Gods kinderen daar ooit kwam. En ik denk soms vanwege deze ene zaak, dat ik ten laatste geheel te kort zal schieten. Ach, dan vrees ik dat mijn leven nog in schande zal eindigen! Niettemin, God weet het, en soms behaagt het Hem die nood te verzachten, wanneer niets en niemand anders helpen kan. Het is voor mijn ziel een stof van blijdschap, dat alle dingen voor Hem naakt en geopend zijn. En dat Hij alles bestuurt, dat geeft mij enige troost. Ja, alle benauwdheid elke droefheid, onverschillig hoe die zij dient hiertoe: "opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen, die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting met welke wij elf van God vertroost worden".

"Maar", zegt gij: "u weet niet welk een gans rampzalige ik ben. 't Is waar, ik schijn alles te hebben wat Gods volk bezit, want ik mag de prediking van het Woord volkomen verstaan en gevoel het in mijn hart waarheid te zijn. Maar tegelijkertijd schijn ik de ergste en snoodste huichelaar van deze aarde gelijk te wezen, zodat ik al het goede en al het kwade van de aarde in mij meen te vinden, en ik weet niet hoe ik dit moet zien. Ik heb ieder zwart merk tegen mij en toch meen ik ook veel goede kentekenen in mij op te merken; zodat ik verlegen sta dit te vereffenen".

Antwoord. Maar toch hebt u in waarheid al het goede voor u, dan kunt u er zeker van zijn dat het een bedrog des duivels is, die u wijs wil maken, dat gij geen kind van God bent. Dan hebt u ook alle zwarte merktekenen niet tegen u. Wanneer wij horen wat een huichelaar is, dan zal dat soms ons hart niet vrees vervullen en doen zeggen: "Ach! die ben ik!" Wel, mijn medezondaar! Toen God Ananias en Saffira doodde om een leugen "kwam er grote vreeze over de gehele gemeente". En waarom zou de gemeente zo gevreesd hebben? Ach, wij wisten, dat zij hetzelfde snode, boze, huichelachtig hart hadden, en vreesden dat zij nog tot hetzelfde kwaad vervallen en omkomen zouden. Zou dat de oorzaak niet geweest zijn?

Ja, vrienden! En indien u ooit in kasteel Twijfeling kwam, zult u daar menigvuldige doodsbeenderen van pelgrims gevonden hebben, die daar vielen om nooit meer op te staan en het scheen u toe dat zulks ook uw lot zou worden. Hoe bevreesd en bevende ben ik dikwijls geweest, als ik van de een of andere afvallige las. Ik gedenk, hoe ik terneergeslagen was als ik van de arme Demas las. Op de een plaats noemt Paulus hem zijn medearbeider, en op een andere plaats zegt hij: „Demas heeft mij verlaten, hebbende de tegenwoordige wereld weder lief gekregen". O, dacht ik, "dat zal nog mijn zaak worden". En donderende klonk in mijn ziel dat woord: "Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden." Ja, en dan kan de satan niet nalaten te zeggen "maar gij zult toch niet volharden." En zo werd mijn ziel vernederd, daar ik dacht nog gewis schipbreuk te lijden aan het geloof en een goede consciëntie. O, de menigerlei vrezes, die soms door de poort des ongeloofs insluipen, pijnigen en benauwen maar al te zeer de arme ziel. Mijn vrienden! kent u geen vreselijke rampen en ellenden, die zich aan het hart laten gevoelen?

3. Zien wij in de laatste plaats, *hoe God de nederigen vertroost*. Wanneer Hij het doet, geschiedt het naar Zijn raad; het wordt in waarheid gedaan. Maar, hoe doet Hij het?

Hij doet het door Zijn Woord en door Zijn Geest. Hij doet het door de verheffing Zijns aangezichts over ons, door een vriendelijke toelaching van Zijn liefde. Ik weet hoe het mij gegaan is. Toen het God behaagde over mijn arme ziel te lichten, kwam ik als uit de middernachtelijke duisternis in het volle zonlicht van Zijn eeuwige liefde en barmhartigheid. En de kennis van Zijn liefde, meegedeeld aan een arme, verlegene, terneergeworpene, met zonde beladen ziel, dié kennis van Gods liefde tot hem, vergevende zijn zonden, is zijn vertroosting. Herinner u slechts wat de Apostel zegt: "En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door

den Heiligen Geest, Die ons is gegeven". Een hope, dat God u liefheeft, kan u enigszins het hoofd omhoog beuren, maar nooit zullen uw harten zozeer vervuld zijn totdat de Heere zegt: "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid". Ja, Hij zal Zich soms zo aan Zijn kinderen uitlaten, maar ook op Zijn tijd.

"Acht" zegt u, "maar ik heb al zolang gewacht en het schijnt niets te zullen worden. Ik heb weliswaar hoop gevoed en gedacht dat de Heere weldra van vrede zou spreken, maar zie, het is alles verdwenen, gelijk de rook uit de schoorsteen, en ik blijf ten lange laatste nog geheel leeg en moet met niets verdergaan".

Antwoord. De Heere heeft niet gezegd hoelang Hij zal vertoeven, en gij Hem vruchteloos zult schijnen te verwachten voor Hij komt; maar toch heeft Hij volstrekt en zeker verklaard, dat Hij "de treurigen Sion's zal troosten en hun sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwde geest zal geven". De Heere heeft gezegd het te zullen doen en dan zal het geschieden. Hij wil "den armen het Evangelie prediken", en "den gevangenen vrijheid uitroepen, en de gebondenen opening der gevangenis". Als onder het oude Israël iemand uit armoede zijn erfenis verkocht had, twintig jaar vóór het jubeljaar, en al zijn bloedvrienden ook arm waren, moesten zij die twintig jaren wachten totdat de verlossing kwam; maar zodra die twintig jaren verlopen waren en de bazuin van het jubeljaar geblazen werd, dan was de gelukkige vrijlating daar. Zo gebeurt het ook sommigen, dat zij voor tien, vijftien of twintig jaren ontdekt zijn geworden aan de verloren toestand van hun ziel. Ja, ik ken iemand bij name, die acht en dertig jaren lang in zijn verloren staat stond, voor de Heere hem verlossing zond en hij gelouterd uit de beproevingen kwam. Maar de Heere verlost hem; Hij zaligde hem. Hij sprak tot hem van vrede en vergeving.

En daarom, mijn vrienden, hoewel het een geruime tijd moge duren, evenwel zal de verlossing komen, en de vrijlating opdagen, daar de Zaligmaker Zelf gezegd heeft: "Die zichzelf vernedert zal verhoogd worden". En ik ben er in mijn ziel van overtuigd, dat Gods Woord vervuld zal worden, dat zegt: "Vernedert u onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te Zijner tijd." En die tijd is Gods bepaalde, vastgestelde tijd, "Het gezicht is tot een bestemden tijd."

O, wanneer Christus aan het arme zondaarshart bekend gemaakt wordt, beantwoordt het alle tegenwerpingen. Niets vermag nu de weg te sluiten. Wanneer de Heere van vrede spreekt, vliegen alle schaduwen van droefheid en moeite weg. Dat heb ik menigmaal mogen ondervinden. God heeft Zijn liefde bekend gemaakt aan een arm zondaar — ook aan mij; en hoe verwonderd heb ik wel gestaan, hoe dat zo kon wezen. En wanneer Gods liefde aan de ziel geopenbaard is, in welke weg dan ook, zij brengt allerwege altijd troost mee, ongeacht hoe de vernedering moge wezen. Zij is een pleister voor alle wonden. Wanneer de ziel overtuigd is geworden, dat de Zaligmaker mij heeft lief gehad, en Zich Zelf voor mij heeft overgegeven, dan heeft zij daarin een vaste, wezenlijke en krachtige vertroosting. Het hart vloeit ervan over.

Toepassing

Maar ook hebben wij op iets anders te letten. Wanneer God ons de *wedergeboorte* duidelijk doet verstaan, en ons overreedt dat wij uit God geboren zijn en ons aantoonst dat er in ons een onvervalst werk is, en wij niet misleid zijn, maar waarlijk deelgenoten zijn van de Geest des levenden Gods, en van Boven geboren ... o welk een vertroosting voor de zondaar! Zoveel is zeker, dat, indien u, mijn vrienden ooit geslingerd werd met de waarheid of valsheid van het genadewerk in u, dan heeft het bij de verlichting van God uw ziel een bestendige troost meegedeeld.

Er is meer. Wanneer het Gode behaagt uw ziel te vertonen de leer der *verkiezing*, en uw geloofsogen opklaart, om uw naam te zien staan in het boek des levens, dan zal dat u zeker tot troost verstrekken. En, gezegend zij Zijn dierbare Naam! Daartoe verwaardigt Hij Zich soms. "Ik heb u gekeurd in de smeltkroes der ellende; Ik zal geen voleinding met u maken."

Maar dan zult u verder ook geleerd hebben, dat het desgelijks een troost is, *de verzekering te hebben, die God in Zijn beloften geeft*. "Ik zal gewisselijk met u zijn", zegt de Heere. Zolang ik hier in deze woestijn blijf wandelen, zal ik nooit vergeten, hoe die genadige belofte Gods eenmaal in mijn ziel daalde: "Vrees niet, want Ik ben met u, zijt niet verbaasd, want ik ben uw God. ook sterk Ik u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid. O, welk een dierbaar woord was dat voor mij: "Mijn genade is u genoeg!" Gezegende waarheid! De beloften des Heeren aan het hart bevestigd, door het geloof aangenomen en genoten, is een troost tegen alle moeilijkheden en ontheft de ziel uit alle wanhoop. Wij kunnen, daarom gerust de dichter nazeggen:

"Wat list de satan neemt, en wat ons moog' geschien

Dit woord is steeds genoeg; „De Heere zal't voorzien."

Dat heb ik bevonden waarheid te zijn. Heeft iemand geloof in en aan de beloften Gods, in zover ze zijn verstand zijn ontdekt en zijn hart werden toegepast; o, die mens heeft troost tegen alle kwaad, in leven en in sterven. Hij leeft in de ruimte; hij is waarlijk in vrijheid. Hij behoeft geen mens naar de ogen te zien, of zich aan hen te storen. Zijn vertrouwen is niet op deze aarde, maar op de Schepper en Heere van hemel en aarde. "God is aan mijn zijde". "God heeft mij beloofd", zegt de arme zondaar, die in Hem gelooft, "dat Hij mij niet zal begeven noch verlaten. Wien zou ik dus vrezen? Wie zal mij beschaden? Niets kan mij kwaad doen; want Gods eeuwige armen ondersteunen mij. Nooit zal mij een hete brood, die ik nodig heb, ontbreken. Het weinigje geld, dat ik behoef, zal Hij mij niet onthouden. Ik vertrouw er op, dat Hij alles goeds voor mij doen zal, want Hij heeft het mij toegezegd". O, gezegend leven!

Wanneer een mens Gods Woord van beloften mag genieten, dan leeft hij in vrijheid; en al de bedreigingen van duivel en mensen zijn niets voor hem. Hij leeft ten volle op de milddadigheid, de kracht, de wijsheid en de getrouwheid van God.

En hiervan, mijn hoorders mag ik enigszins hij bevinding spreken. O ja! Ik weet, wat het zeggen wil, om naar de predikstoel te gaan met eenvoudig en oprecht te steunen op dit gezegende Woord van God: "Ik zal u mond en wijsheid geven, welke niet zullen kunnen tegenspreken, noch wederstaan, allen die zich tegen u zetten." Zodat, hoewel ik geen enkel gedeelte van het Woord voor mijn gemoed had, ik zo getroost was alsof ik teksten en leerredenen in overvloed in mijn hoofd had. Wanneer ik mijzelf op Hem heb mogen werpen, gevoelde ik in volle vrijheid te leven, en noch voor duivelen, noch voor mensen, noch voor iets anders bevreesd te zijn.

Maar, mijn vrienden, er komen tijden, wanneer er geen enkele toegezegde belofte herdacht wordt. Het gemoed is dan zo verblind is als een vleermuis; het hart zoo hard is als een molensteen. God schijnt van verre te staan, en de duivel aan onze zijde en wij zijn daardoor ter aarde neergeslagen. Geloof mij, dat het werk der prediking, ja van de ganse bediening, soms zo'n moeilijk werk is, dat het mij wel uitermate vernederd heeft. Doch wanneer de Heere mij, door het geloof, mijn noden en behoeften op Hem leert werpen, dan voel ik te kunnen doen, gelijk Watt's zegt:

"Te lachen om des Satans razernij en woede;

En bieden 't hoofd aan die Mij haten, wel te moede."

Dan ondervind ik, dat Gods vertroostende woorden ook mijn troost is.

Ook zal *de verzekering van Gods tegenwoordigheid* ons vertroosten en omhoog beuren. O, mijn vrienden! Ik ken tijden dat ik, als het ware, van elk en ieder vriend verlaten was. Maar het behaagde de Heere mij in Zijn tegenwoordigheid te leiden en een zoete gemeenschap tussen mijn ziel en Hem te openen, zodat mijn hart uitging in gebed en belijdenis, terwijl de Heere Zich als vernederde om Zijn liefde en barmhartigheid mee te delen en ik een zoete en vertroostende samenkomst met mijn lieve, dierbare Heere had. Ja, soms werd in de stille nachtwaken mijn hart tot de Heere getrokken; hoewel het niet menigmaal geschiedde. Maar o, in de eenzaamheid niet alleen te zijn! Ook daar een Metgezel en Vriend te hebben! Een Vriend om er zich in te vermaken! En dan verzekerd te wezen, dat Hij Zich nimmer zal onttrekken; dat Hij, ofschoon Hij Zijn aangezicht ook verbergt, evenwel met mij zal wezen, waar ik mij ook heenwend; en dat Hij mij zal ondersteunen O, welk een vertroosting!

Kent u ook zulk een troost, lieve vrienden?

“Ach nee!” zegt wellicht iemand, “ik niet, ik schijn aan een verhard hart en een verwerpelijk gemoed overgegeven te zijn, ik schijn geen Goddelijke droefheid over mijn zonden te hebben. De mijne is slechts de droefheid der wereld, die de dood werkt. Ik zie aan mij geen wezenlijke verandering”.

Welnu lieve ziel! Zo heb ik me ook gevoeld, en al Gods kinderen voelen bij tijden meer of minder de hardheid van hun hart.

En indien God u uw verloren toestand ontdekt heeft, en dat u niet kunt behouden worden dan door het bloed en de gerechtigheid van de Heere Jezus, en indien u daarnaar dorstende bent, dan heeft Hij Zichzelf verbonden om u te helpen. Hij zal u redden op Zijn eigen goede tijd.

Mocht de Heere het gesprokene zegenen, u ten goede, om Zijns Naams en barmhartigheids wil. AMEN.